

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Orator Christianvs Caroli Regii E Societate Iesv

Reggio, Carlo

Romæ, 1612

In eos qui pœnitentiam procrastinant. cap. 26.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68672](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68672)

ptum Dei ex illo Prouerb. Impius cum in profundum venerit, *Prou. 18.*
contemnit, denique eo vitiofitatis peruenit, vt non vereatur impius, & verbo, & exemplo, aliorum hominum ruinam curare; istud est sedere in cathedra pestilentiae, vel vt Hieron. vertit irrisorum. Hæc est diabolica plane catena, tartareis inserta anulis, quos dissoluere quam sit difficile, nemo non videt. Sed magna est diuinæ facundiae, magna diuinæ gratiæ efficacitas; ne quidquam tam perditum, atque nefarium est, cui mederi ipsa non possit. Hæc aliquando significare ad timorem & singulos gradus singillatim explicare vtile arbitror ad propellendos saltem grauiores peccati gradus ab homine, qui sæpè adhortandus est, vt cum primum in aliquod peccatum se cecidisse aduertit, festinet ad medicinam, dicatq; cum Dauide, Non me demergat tempestas aquæ, neque absorbeat me profundum, neq; *Psal. 68.*
urgat super me puteus os suum. Ostendendum est, quàm periculofus eorum status sit, ac timendus, in quorum animis, repetitis sæpè malis actibus gignitur deprauata consuetudo peccandi. Hos Senec. cum ijs confert qui profundo somno tenentur & dormiunt, vt dici solet in vtramq; aurem; hic enim somnus, etiã somnia extinguit; quin imò nec sui ipsorum recordantur, quod ipsum in corporis morbis vsu venit; Qui laborat (inquit Hippocrates) aliquo apostemate, antè quàm marcescat, acuto eius dolore cruciatur, cum verò extrema tabe iam emarcuit non sentitur dolor, cum tamen malum sit in summa pernicie; ipsam febrem sæpè cum minus sentit agrotus, grauiorè Medicus iudicat. Probatum mihi quod habet Orig. in illa verba *Psal.* Iustus si ceciderit non collidetur, vbi discrimè ponit inter varios peccatores, nam iustus si cadat aliquando, mox surgit, vt Petrus, qui statim egressus amarè fleuit, at qui peccatis callum obducunt, obstupescunt paulatim minusq; in dies sentiunt parata sibi gehennæ supplicia, & præsentia peccatorum damna. Postremò iura, leges sacramenta, religionem, & (quod nefas est dicere) Deum ipsum per summam impietatem contemnunt. Quibus sanè obijciendum illud est, quod cuiusdam ex illis dictum est. Inuenteratè dierum malorum, nunc venerunt peccata tua. *Dan. 13.*

Psal. 68.

Consuetudo peccandi qualis sit.

Ep. 54.

Hipp. in Aphor.

In Psalm. 36. Ho. 4. Matth. 26

Dan. 13.

Contra eos qui Pœnitentiam, & Conuersionem procrastinant.
Cap. XXVI.

Secundo loco inferenda est pugna contra eos, qui pœnitentiam, conuersionem, recteq; viuendi rationem prorogant in fu-

in futurum tempus vel ad senectam, vel etiam illud tēpus quo extremam agunt animam, inani quadam delusi fiducia, qua sibi diuinæ miserationis auxilium, aut longam ætatem pollicentur.

Ho. 13. ex varijs ser. 58. de tēp. Epist. ad Theo. Mo. lapsū ser. 38. ex paruis. Contra hos arma, & Comæatum accipies à Basil. ab August. à Chrysost. à Bernar. in illud: Ecce reliquimus omnia, & nominatim contra hos hæc faciunt. Primo quidem est planè inconsiderati animi argumentum, tempus, cum nihil incertius eo sit, nihilq; mortis articulo incerto certius, affuturum sibi tam certo promittere, præsertim tanta in re, quantum est æternitatis negotium. Qui pœnitenti inquit Greg. Veniam spondit, peccati diem crastinum non promisit, propterea clamat & Christus, *Matth. 19* Vigilate quia nescitis diem, neque horam. Secundo quoniam prudentiæ leges docent, vt persuadeat sibi quisque, facilius virtutibus vacaturum eum, qui adolescentiam in vitijs transegerit cum certum illud sit, tanto maiorem fore in bonè viuendo difficultatem, quanto fortius vitiorum habitus & consuetudo inuenerit? Tertio quis non illius accuset impudentiam, qui donorum cælestium possessionem respicit, quam facile florenti ætate parare potest, qui in luxu, & voluptate robustiores annos exigit & honestè viuendi onus graue satis, ac molestum, in senectam viribus destitutam conijciat? Qui sibi suaq; libidini, ac tenebrarum Principi, quod est in vita præciosius consecrat, quod uilius & incertum Deo? & vitam tamen, & sanguinem pro nobis Christus Dominus effudit, & quidè in flore ætatis, & maximum bonorum cumulum per omnem æternitatem pollicetur in Cælo; Meritò per Malach. conqueritur Deus. Maledictus homo, qui habens in grege suo masculū, & votum faciens, immolat debile Domino, quia magnus ego ait Dominus exercituum. Quarto amens planè, & insanus à sano, & prudenti viro habetur is, qui id omni studio facere contendat, cuius se credat aliquando pœnitentia ductum iri, quanta ergo erit insipientia, aliquid facere ea mente, vt postea pœnitentia facti ducatur, & tamen talis est, qui pœnitentiã dilatat, & peccatis est deditus. Ait enim, hæc faciam in præsentia, erit aliquando tempus cum me pœnituerit. Quinto vrgeat Concionator eorum exēpla, qui tandè aliquando insaniam ipsi suam agnouerunt, & quidè non nisi singulari præpotētis Dei priuilegio, quod sibi certò polliceri peccando quis audeat? Aug. vehemēter dolet, quod vocanti Deo non statim respōderit, sed dixerit modo, & ecce modo, sine paululū, sed modo & modo non habebat modū, & sine paululū, ibat in longū. Et alibi deflet præteriti tēporis iacturā, cū ait; serò te amari pulchritudo

Exemplū Augustini Lib. 8. confess. c. 11. Lib. 10. Cōfess. c. 17.

chritudo tam antiqua, pulchritudo tam noua serò te cognoui; tu intus eras, & ego foris te quærebam, & in ista formosa, deformis iruebam.] Qui verò in extremum vitæ tempus conuersione differunt, longè stultiores sunt; licet enim vera pœnitentia, quacumque hora efficax sit ad peccati remissionem, vt docent Leo Papa, & habetur 26. quæst. 6. & Cyprian. Vbi non est, inquit, seruum quod est verum, nec irremissibile quod voluntarium, & quæcumque necessitas cogat ad pœnitentiam, nec quantitas criminis, nec breuitas temporis, nec horæ extremas, nec vitæ enormitas, si vera contritio, si pura fuerit voluptatum mutatio.] Hæc inquam vt vera sint, certa tamen est sanctorum Patrum doctrina, periculosissimam illam esse pœnitentiam, & rarò veram. Quis enim non meritò de eo dubitet, de quo Augustinus inquit, Si tunc vis agere pœnitentiam quando iam peccare non potes, peccata te dimiserunt, non tu illa, & qui prius à peccatis relinquitur, quam ipse relinquat; ea non liberè, sed ex necessitate relinquit.] Periculosissima est, ait Euseb. Emissen. in vltimam diem promissa securitas, deinde stultissimum est, vt causa quæ de necessitatibus agitur æternitatis, mutabilibus vitæ deficientis committatur extremis.]

Præter Patrum auctoritatem, afferendæ sunt rationes, quarum summa hæc esse potest. Difficile esse eo tempore contritionis actum elicere verè voluntarium, cum potius coacta videatur conuersio, & voluntas impediatur mortis impendētis metu, qui ita perturbare solet rectam animi rationem, vt actionum libertatem imminuat; & quærit tamen (inquit August.) libertatem Deus non necessitatem. Huius generis fuit Semei pœnitentia, Pharaonis, qui cum medijs in fluctibus periclitaretur, exclamauit, Fugiamus Israelem, Dominus enim pugnat pro eis. Antiochi, qui sub vitæ finem, orabat sceleris Dominum, à quo non erat misericordiam consecuturus. Scultarum denique Virginum, quibus clausa est ianua. Porrò multa sunt sub extremam vitæ horam, quæ animum distrahant, perturbant, excruciant. Nec quisquam habet potestatem in die mortis, vt dicitur in Eccles. Sapè verò Deus pro malis meritis peccatoris permittit, vt sui etiam obliuiscatur in morte, qui in omni vita oblitus erat Dei; Dæmon acrius tentationibus vrget, quia modicum tempus habet, ne eius dominio spoliatur, quem seruum in vita fidelem expertus est, ac pluribus annis obsequentem. Inueterata quoque consuetudo

T t

Quam stultū
in extremum
vitæ pœnitentia
differre.
Serm. de
Cana Dñi
ad fin.

Lib. de veritate,
& falsa pœnitentia.
c. 17. to. 4.
Hom. de bono Latr.

Loco cit.
3. Reg. 2.
Exod. 14.

2. Mach. 9
Matt. 25.

Eccles. 8.

Iob 20.

tudo malorum tunc vim habet maximam, neque vult auctorem deferere, vt eueniat illi quod scribitur, Ossa eius plena sunt vitij adolescentiæ, & cum eo in puluere dormient. Quarta denique insania est, quam deploranda stultitia cum finis viuendi prope est, tunc velle principium facere bene viuendi, primam ætatem ac mediam dicare Dæmoni, extremum verò spiritum in summa virium animæ, & corporis imbecillitate offerre Deo?

Contra eos qui in peccatis obdurato corde persequuntur.

Cap. XXVII.

Acrius adhuc insurgendum, & insudandum erit in eos, qui obdurato corde, & obfirmato animo in peccatis viuunt, si quomodo durities perrumpi, & expugnari possit, quam sua tyrannide Dæmon inuasit. His autem primò explicandæ eorum conditiones erunt, qui eo iam deuenerunt, vt cor durum habeant, vt tamquam in speculo sui status infelicitatem intuentes, eius aspectus turpitudinem exhorrescant. Egregiè verò præ cæteris quid durities cordis sit, explicat D. Bernardus his verbis statim initio. Quæris quid sit cor durum? Si non expauiisti tuum hoc est, solum enim est cor durum, quod semetipsum non exhorret, quia non sentit, ipsum est quod nec compunctione scinditur, nec pietate mollitur, nec mouetur precibus, minis non cedit, flagellis duratur, ingratum ad beneficia, ad consilia infidum, ad iudicia sæuum, inuerecundum ad turpia, impauidum ad pericula, inhumanum ad humana, temerarium ad diuina, præteritorum obliuiscens, præsentia negligens, futura non prouidens, & vt breui, cuncta horribilis mali mala complectar, ipsum est quod nec Deum timet, nec hominem reueretur. Quæ sanè dicta, si practicè à Concionatore, & allatis exemplis, ac similitudinibus illustrentur, habent magnam vim, vel vt obduratos aliquantulum emolliant, vel vt alij, ne in tantam calamitatem incurrant, timorem injiciant. Secundò, explicandum est Deum neminem per se indurare, vel excacare actu postiuo directè, vt Theologi loquuntur, cum non possit esse vllius peccati causa, vt eruditè disputat D. Basil. in hom. Quod Deus non sit causa malorum, imò verò semper se cum peccatore gerit parentis instar, aut Medici qui ægrotos, & si grauissimò & insanabili affectos morbo, aut ipsam agentes animam, nun.

Lib. 1. de

Confid. ad

Eugen.

Cor durum

quid sit ex

Bernard.

Deus nemine

per se indu-

rat.